

- Και πόσο μοιάζουν με ζωντανές ή κοιλίες αυτές !
- Ναί, είν' άλλθθια.
- Νομίζει κανείς πώς βλέπει τις ίδιες κυρίες του παλιού καιρού.
- Ή τὰ φαντάσματος τών.
- Τι τρέλλα !... Δεν μιλάς, Κρέτα ;
- Τι νά πώ.
- "Ου σκέπτεσαι. Τι σκέπτεσαι νά κάνης τώρα ;

«Σε τόσο ή Κρέτα είταν άποφασισμένη νά σώση τόν άγαπημένο της από τόν παροξισμό αυτό της τρέλλας του. Σε λίγο έφραξε νάρθει κ' αυτός' ή παρουσία της δεν έπρεπε νά γίνη άντίληπτή. Άλλά πού νά κρηφτί ; Δεν ύπρχε εκεί κανένα έπιπλο πού νά μπορούσε νά την κρηφί και νά παρακολουθή συγχρόνως τις κινήσεις του. Μά ή αδελφή μου είχε προβλέψει όλα αυτά τὰ εμπόδια και είχε παρουσιάσει τό ρόλο της—και τι ρόλοθεέ μου ! Οι κοιλίες είταν οι αντίηρές της ! "Ε ! θά έμψαινε κ' αυτή μεταξύ τους ! Θά γίνονταν κ' αυτή κοιλία ! Τι φρικτό θάρρος έπρεπε νά έχη γι' αυτό ! Την είδα ν' άνακατεύη όλα αυτά τὰ νευρώσαστα, νά τὰ κοιτάξη, νά τὰ έξετάξη και νά διαλέγη στο τέλος ένα, πού της ταιρίαζε καλύτερα στο μπόι της, της Μαρίας Άντουανέτας. Της έβγαλε τὰ σκονισμένα της ρούχα, τήν περνούδα, τό σάλι γι νά τὰ φορέση ή ίδια. "Εβαζε ψιμίθια, πρόσεγε στις λεπτομέρειες γι νά γίνη όμοια με τό πρότυπο. "Ο Τριπαλιτ έπρεπε νά μην άντιληφθή την άνακατάστασι. Είθεσε ότι ό τρόμος πού θά δοκιμάζε από αυτό μπορούσε, σ' αυτή την κατάσταση πού βρισκόταν, νά τόν προκαλέσει τό θάνατο. Μά ή Κρέτα ήταν βεβαία γι νά τον έαυτο της και νά την σώλας, άκαμπτη, σά νεκρή, άνάισθητη, κουκλοποιημένη. "Ορκίζομαι ότι βελόνες, νά της περνούσατε εκείνη τη στιγμή, δε θά ένοιωθε τίποτε, δε θά έτρεχε ούτε σταλαγματιά αίματος.

Έντούτες μιλούσε και μου έλεγε με μιά φωνή άργία :

— Άφρησέ με, πήγαίνε. Και συγχρόνως μαζί με τὰ ρούχα της μου πέταξε και τήν άλλη τήν κοιλία, άδρανή και άπογυμνωμένη.

— Παρ' την, ντυσ' την και κρηφ' την, μου είπε.

Τη στιγμή εκείνη ένα κλειδί άντίηχσε στην κλειδωνιά της άεσπόρτας και, από την ταραχή πού κ' έπιασε, άφρησά νά πέση ή κοιλιακάνοντας ένα θόρυβο βαθύ, υπόκωφο στο ταπέτο... Είταν ό θρυαρός. Έρχονταν νά μας ειδοποιήση ότι ό Τριπαλιτ, ενώ έρχοτανε, σταμάτησε στο γειτονικό κληϊεύ κ' ότι δε θ' άργούσε νά φτάση. Μου ζητούσε συγχρόνως και τὰ χριματια πού τού είχα ύπασχεθεί.

Μόλις έξαφανίστηκε ό θρυαρός, συνικοκομίζοντας και τό πουμερικό του, ή Κρέτα, έμφορημένη πάλι και κ' έσπρωξε πίσω από ένα παραβάν πού μόλις κ' έχρηζε.

— Είπα έκαστό φορές νά φύγης, μου είπε. Τώρα είναι πολύ άργα. Κρηφου έκεί !

Κρηφτηκα και σώπασα, περιμένοντας νεντώνοντας, τ' αδέ μου ν' άκούσει και τόν παραμικρό θόρυβο... Της έφώναξα σιγά σιγά, θέλοντας νά καθυστερήσω, με εκείνη δε κ' άπαντούσε.

«Όταν άκουσα πάλι τό θόρυβο ενός κλειδιού στην κλειδωνιά άνατρίχασα. Είταν ό Τριπαλιτ αυτή τή φορά, είμον βέβαιος. Άναγγώρισα τό βήμα του, βήμα μεθυρμένο άνθρώπου, γιατί ή τρέλλα του, άλλοίμονο ! περιλάμβανε και τό άλκοόλ.

Κι' άναρωτήθηκα τότε άν θά έπρεπε ή όχι νά είμαι εύχαριστήμένος γι τή μέθη του. Μερικά έπιπλα σπρωχτήσανε. Ή φωνή του μου φάνηκε πού παιδίη από άλλοτε και τόν άκουσα νά λήη διάφορα χαιδέυτικά επίθετα. Καθούσα.

Μά σέ λίγο ή άγωνία μου με ξανάπιασε.

Τι έκανε ή Κρέτα ; Διατηρούσε την άνησσία της. Θά μπορούσε νά παίξη ως τό τέλος τό φρικώδη αυτό ρόλο της ;..

«Άξαφνα άκουσα ένα θόρυβο μονότονο, κανονικό, όμοιο κ' εκείνο πού άκούει κανείς στις καμινίες τών άτριοπλοίων, όταν πέφτει ή άγχυρα. Θά έλεγε κανείς πως είταν ό τριγύρας μιάς τροχιάς πού άνεβάζει τό σκαφί. Τι έσημαινε τάχα αυτό ; "Ο ίδρυότας με πλημμύριζε, έπρεπε άπάντα την παράξενο σύντροφο τού κρηφάου μου, τήν κοιλία της Μαρίας Άντουανέτας, της οποίας τὰ μέλη έσφιγγα, χωρίς νά θέλω. Άπ' αυτήν έβγαίνε μιά μυρωδιά μόσχου κ' άλλων ιατρικών συσκευασιών. Παρ' όλignon νά ρίξω τό παραβάν και νά φανερωθώ. Μιά μά νέα έκπληξες κ' εμπόδιος νά τό κάνω. Ήχοι, ήχοι μεταλλικοί σάν μακροσημείο άκούστηκαν και τρυπσαν τή σιωπή με μιά ύποβλητική άπήχηση, με μιά διαδοχή ήλιγγιοδη. Είχα άκούσει τόν Τριπαλιτ νά μάς παίξει άλλοτε βάλς τού Δεμπερ, πολωνέζες τού Σοπέν κ' έτσι μπόρεσα ν' άναγνωρίσω τό παϊξίμο του... Έπαίξε τώρα στο πάνω χορευτικούς σκοπούς, τάρντες και βάλς τρέλλά. Και άναρωτώμουν τι είδος τρέλλας έσημαινε

ένα τέτοιο παϊξίμο, όταν άξαφνα άκουσα ένα έλαφρό σόρσιμο πού δίων άπάνω στο πάτωμα.

Θά τρελλανόμουν τώρα κ' έχώ ; Ποιός χόρευε μέσα στο δωμάτιο με τούς ήχους μιάς παρόμοιας μουσική ; Οι κοιλίες τού Χάνς Γκρημ λοιπόν μπορούσαν και χόρευαν ; Αυτή πού είχα τώρα μέσα στό χέρι μου δεν έβλεπα νά έχη κανένα κρηφό έλατήριο, κανένα μηχανισμό μυστικό.

Και μόνο ή Κρέτα δε θά μπορούσε νά χορεύη.

Πόσες ώρες βάστηξε αυτό ; Τέλος άκουσα τις κοιλίες νά πέφτουν, χτυπήματα έπιπλων, και έπειτα αυτές τις λέξεις, τις σωτηρίες λέξεις, πού διέλλαν κάθε άμφιβολία μου γι κάμιά άπρωτησσία της Κρέτας :

— Καληνύχτα, κυρίες μου, δε θά σάς ξαναϊδώ πιά ποτέ γιαι άποφάσισα νά παντρευτώ την ωραία Κρέτα Χέρσελ.

Τὰ βήματά του άπομακρόνθησαν, ή πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε πίσω του. Άφογγάστηκα γι μιά στιγμή, έπειτα μη άκούγοντας πιά τίποτε, φωνάζη την άδελφή μου :

— Κρέτα, Κρέτα !..

Έκείνη δε μου άπάντησε. Ίσως νά είχε λιποθυμήσει από την ύπερβολική χαρά άκούγοντας ότι ό Τριπαλιτ θά ξαναγούριζε πάλι σ' αυτήν ή οποία θά τόν περιποιόταν και θά τόν θεράπευε !

Δέν έπερίμενα πιά. Έσπρωξα τό παραβάν και προχώρησα ψηλαφητά μέσ' στο σκοτάδι. Έπειδή είχα δώσει στην άδελφή μου τό φανάρι μου, άναγκάστηκα, μη βλέποντας τίποτε, νά φωνάξω δυνατά :

— Κρέτα ! Κρέτα ! Πού είσαι ; Πού είναι τό φανάρι ;

Και άρχισα νά ψάχνω τή μιά κατόπιν της άλλης τις τερατώδεις κοιλίες, σκονιάφοντας άπάνω τους, παγώνοντας ολόκληρος στην έπαφή τους, μερθευοντας τὰ βήματά μου μέσα στα μέλη τους.

«Άξαφνα θυμήθηκα πώς είχα στην τσέπη μου σπάρτα. Μά μέσα στην ταραχή μου μου έπσαν από τὰ χέρια και δέν κατόρθωσα νά τὰ ξαναβρω.

«Είμενα τότε άκίνητος εκεί μέσα. "Όταν άξαφνα μιá ακαθόριστη λάμψη άρχισε νά μπαίνει μεσ' από τὰ τζάμια κ' απλώθηκε στο χώλλ, καθιστώντας πού άποτρόπαιο τό θέαμα. Ήμηέφρανε. Τότε σέ μιá στιγμή ύπερανθρώπου ψυχραιμίας κατόρθωσα νά κυριαρχήσω τού έαυτού μου και νά ξαναβρω τό φανάρι μου... Μά τότε έβγαλα μιá κραυγή. Ή Κρέτα είταν εκεί, καταγής, παγωμένη, νεκρή ! ναι, κύριε, νεκρή ! Στραγκαλισμένη, ναι, στραγκαλισμένη κ' ένα σκαφί πού δέν τό είχα δούλω προσέξει έξ άρχής, στην άρχη τού όποιου, χάρις σ' ένα τελευταίο μηχανισμό, κρημόντουσαν από τό ταβάν οι κοιλίες κ' έχόρευαν. Κ' ή Κρέτα προτίμησε κ' αυτή νά κρημαστί παίζοντας τό ρόλο της ως τό τέλος, παρά νά προσένηση μιá θανάσιμη έκπληξη σ' εκείνον πού έλάτρειε !

"Αχ ! Κρέτα, πτωχή μου Κρέτα ! άμοιρη άδελφούλα μου !

Αrmoγy

*

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Νά κ' ένα γεγονός πού τιμά πράγματι την κοινωνία τού Λονδίνου.

Μιά Άγγλική έφημερίς έδημοσίευσε την άκόλουθη μικρή άγγελία :

«Είμαι ήλικίας έξη χρόνων και πολύ φρόνιμη, αλλά οι γονείς μου είναι πολύ σκληροί, με βασανίζουν, με χτυπούν και τις περισσότερες φορές δε μου δίνουν νά φάω. Δέ μερτώ πιά νά υποπέρω αυτή τή ζωή και παρακαλώ κανένα εύσπλαχνικό άνθρωπο νά με υιοθετήση.»

Τη μικρή αυτή άγγελία συνώδευε και μιá σημείωση της συντάξεως, ή οποία έγραφε ότι ένα κοριτσάκι ντυμένο με κουρέλια πήγε στο γραφείο της έφημερίδος και έδωσε τις λίγες αυτές γραμμές τις οποίες είχε γράψει μόνο του, παρακαλώντας με δάκρυα νά δημοσιευθών δωρεάν στο φύλλο.

Την άλλη μέρα άμέσως έπτακόσια ι αιτήσεις υιοθεσίας άκηρόνθησαν προς την έφημερίδα.

Προχωρούσαμε μέσα στο άπέραντο δωμάτιο.